

	Комунальне, яке засноване на засадах власності відповідної територіальної громади державні (в т.ч. казенні), засновані на державній власності
За національною належністю капіталу	Національні, капітал яких належить підприємцям своєї країни
	Закордонні: капітал є власністю іноземних підприємців повністю або в тій частині, що забезпечує їм необхідний контроль; такі підприємства створюються у формі філій або дочірніх фірм і реєструються в країні місцезнаходження
	Змішані (спільні) – капітал належить підприємцям двох або кількох країн; їхня реєстрація здійснюється в країні одного із засновників такого підприємства; якщо метою створення змішаного підприємства є спільна підприємницька діяльність, то його називають спільним
За правовим статусом і формою господарювання	Одноосібні, є власністю однієї особи або родини; несе відповідальність за свої зобов'язання всім майном (капіталом). Форму одноосібних підприємств мають переважно малі за кількістю працівників фірми
	Кооперативні (кооперативи), добровільні об'єднання громадян з метою спільного ведення господарської або іншої діяльності
	Орендні, полягають в тимчасовому (на договірних засадах) володінні й користуванні майном, необхідним орендарю для здійснення підприємницької діяльності
За галузево-функціональним видом діяльності:	Господарські товариства є об'єднаннями підприємців.
За технологічною (територіальною) цілісністю і ступенем підпорядкування:	Промислові; сільськогосподарські; будівельні; транспортні; торгові; виробничо-торгові; торгово-посередницькі; інноваційно-впроваджувальні; лізингові; банківські; страхові; туристичні тощо
	Головні (материнські): особливістю є те, що вони контролюють інші фірми
	Дочірні: юридично самостійні організаційні утворення, що здійснює комерційні операції і складає звітний баланс; проте материнська фірма суворо контролює діяльність усіх своїх дочірніх компаній, оскільки володіє контрольним пакетом їхніх акцій
	Асоційовані: є формально самостійними, але з різних причин вони залежать від головної фірми і мусять підпорядковуватися її стратегічним цілям
За кількістю працівників:	Філії: на відміну від дочірніх та асоційованих підприємств не користуються юридичною й господарською самостійністю, не мають власного статуту та балансу, діють від імені і за дорученням головного підприємства, мають однакову з ним назву
	Великі (над великі); середні; малі (дрібні); мікропідприємства (до 10 осіб та обсягом виручки до 250 тис. грн. за рік від продажу продукції (надання послуг))

Джерело: розроблено автором

Аграрному менеджменту належить враховувати усі кваліфікаційні вимоги щодо вибору найбільш оптимальних організаційно-правових форм господарювання з тим, щоб досягнути найвищих показників виробничого, економічного та соціального ефектів. Вибір форм господарювання свідчить, що аспектом є мінімізація юридичної та економічної відповідальності фірми.

Список використаних джерел

1. Господарський кодекс України: від 16 січня 2003 р. № 436-IV (зі змінами та доповненнями від 18.08.2012 р.) // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18, № 19-20, № 21-22. – ст. 144.
2. Кодекс законів про працю: від 10.12.1971 № 322-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 1971, додаток до № 50, ст. 375.
3. Юрчишин В.В. Аграрна реформа: суть і особливості розвитку./ В.В. Юрчишин, О.М. Онищенко – // Сучасна аграрна політика: проблеми становлення – К.: 1996. – с. 191 – 224.

Коновал Сергій Володимирович,

студент напряму підготовки 6.030601 «Менеджмент»
економічного факультету Подільського державного
аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський
Науковий керівник: к.е.н., доцент Покотильська Н.В.

УПРАВЛІННЯ ВИРОБНИЦТВОМ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ПРОДУКЦІЇ

Управління виробництвом завжди мало велике значення для розвитку суспільства, але особливо його роль зросла в умовах ринку. Основною метою функціонування аграрного підприємства є забезпечення його стійкого розвитку, що можливо досягти за умови постійного пошуку та реалізації заходів щодо підвищення рівня економічної ефективності господарювання.

Сільське господарство є важливою галуззю матеріального виробництва України, в структурі якого виділяють дві основні галузі – це рослинництво та тваринництво. На відміну від багатьох інших галузей, сільське господарство має певні особливості, які суттєво впливають на виробничі відносини та економічні показники діяльності працівників, зайнятих у цій галузі. Як стверджує Андрійчук В.Г., у сільському господарстві порівняно з іншими галузями значно ускладнюється процес управління виробництвом. Це зумовлено такими причинами: необхідністю розвивати в аграрних підприємствах декілька товарних галузей, які істотно відрізняються технологією та організацією виробництва; розосередженістю працівників по великій території, площею нерідко декілька тисяч гектарів земельних угідь і складністю в зв'язку з цим прийняття

оперативних рішень (розпоряджень) відповідно до зміни поточної виробничої ситуації; доступністю території аграрних підприємств та їх господарських об'єктів стороннім особам і необхідністю докладання додаткових зусиль для організації збереження власного та орендованого майна, вирощеного врожаю; потребою залучення сезонної робочої сили в періоди збігу сільськогосподарських робіт і труднощами управління нею в складі тимчасових організаційних ланок, які нерідко посилюються через низьку кваліфікацію таких працівників; необхідністю подовження робочого дня працівників аграрних підприємств з метою своєчасного виконання ними важливих технологічних операцій у стислі (оптимальні) агротехнічні строки та існування таких робочих місць, зокрема в молочному скотарстві, що характеризуються розірваністю робочого дня працівників [1].

Американські професори Р. Чейс та Н. Аквілано визначають виробничий менеджмент як управління всіма ресурсами, необхідними для виробництва продукції та надання послуг організацією. Інші американські дослідники С. Лі та М. Шнайдер стверджують, що управлінський менеджмент — наука про концепції, методи, процедури, технології, що використовуються управлінцями в процесі створення та функціонування всієї системи управління процесом виробництва [2].

Удосконалення управління виробництвом - важливий резерв зростання його ефективності. Процес раціоналізації управління включає розробку комплексу організаційно-технічних і соціально-економічних заходів, що забезпечують більш ефективне використання землі, робочої сили, техніки та інших ресурсів, створення сприятливих умов праці і побуту працівників, запровадження нових технологій і якісне вдосконалення виробництва.

Проблема організації ефективного виробництва сільськогосподарської продукції в Україні полягає у тому, що за часів адміністративного управління економікою завдання створити ринкове середовище з притаманними йому законами вартості, рівноваги попиту і пропозиції та конкуренції просто не ставилося. На сучасному етапі відчуваються проблеми щодо ефективного формування й використання ресурсів у процесі виробництва продукції. Зростання в нашій країні неплатоспроможності підприємницьких структур і населення, втрата мотивації праці щодо виробництва високоякісної продукції, підвищення продуктивності праці та ефективності виробництва стали наслідком зниження рівня конкурентоспроможності сільськогосподарської продукції. Основною ознакою сучасної економіки є конкурентна боротьба, суперництво підприємств за одержання максимальних прибутків. З метою забезпечення конкурентоспроможності продукції необхідно відпрацювати фінансово-кредитну, податкову і цінову політику в агропромисловому виробництві, стимулювати розвиток підприємств з різними формами власності та господарювання, розвивати ринкову інфраструктуру, підвищити ефективність роботи маркетингових служб, забезпечити товаровиробників достовірною ринковою інформацією та рекламою, удосконалити антимонопольне законодавство стосовно формування ринкових відносин і розвитку конкуренції в агропромисловому комплексі країни [3].

Важливе значення у зростанні ефективності агропромислового виробництва має удосконалення управлінської діяльності як зі сторони державних структур, так і зі сторони виробників сільськогосподарської продукції, для того щоб виключити ризики при ефективному вирощуванні аграрної продукції. Сучасні умови господарювання потребують професіоналізації управління, викликаного наростаючою складністю управлінської діяльності, ускладненням організаційної структури та структури управління підприємства, загостренням конкуренції, збільшенням невизначеності та загрози банкрутства, підвищенням соціальної відповідальності керівників.

Список використаних джерел

1. Андрійчук В. Г. Сучасна аграрна політика: проблемні аспекти / В. Г. Андрійчук, М. В. Зубець, В. В. Юрчишин. – К.: Аграрна наука, 2005. – 140 с.
2. Подкуйко Н.Д. Економічний менеджмент / Н.Д. Подкуйко. – К.: ДАКККіМ, 2009. – 123 с.
3. Савчук В.К. Аналіз господарської діяльності с.-г. підприємств / В.К. Савчук. – К.: Урожай, 2003.- 350 с.

Кренгель Катерина Анатоліївна,

студентка спеціальності 8.03060101

“Менеджмент організацій і адміністрування

(за видами економічної діяльності)” економічного факультету

Подільського державного аграрно-технічного університету,

м. Кам'янець-Подільський

Науковий керівник: к.е.н., доцент Чубайко О.В.

УПРАВЛІННЯ ВИКОРИСТАННЯМ ОБОРОТНИМИ ФОНДАМИ ПІДПРИЄМСТВА

Ефективна робота підприємства - це досягнення максимальних результатів при мінімальних витратах, а мінімізація витрат досягається в першу чергу оптимізацією структури джерел формування оборотних коштів, тобто розумним поєднанням власних, залучених і позикових коштів. Одне з головних завдань підприємства в сучасних умовах - інтенсифікація виробництва при неухильному дотриманні принципу ресурсозбереження. Економічне значення раціонального використання оборотних фондів виражається в зниженні питомих витрат сировини, матеріалів, палива забезпечує виробництву певні економічні вигоди. Перш за все це дасть можливість з даної кількості матеріальних ресурсів виробити більше готової продукції і тому служить однією з серйозних передумов збільшення масштабів виробництва; економія матеріальних ресурсів, впровадження у виробництво нових, більш економічних матеріалів сприяють встановленню в процесі відтворення більш прогресивних пропорцій між окремими галузями, досягненню більш досконалої галузевої структури промислового виробництва; прагнення до економії матеріальних ресурсів спонукає до впровадження нової техніки і вдосконалення технологічних процесів; економія в споживанні матеріальних ресурсів сприяє поліпшенню використання виробничих потужностей і підвищенню суспільної продуктивності праці. Вже саме по собі зменшення питомих витрат минулого, матеріалізованої праці означає зростання продуктивності суспільної праці. Але справа не тільки в